

Sygn. akt IV Ua 29/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Pasikowska

SO Jolanta Roszuk

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2018 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 lutego 2016r. sygn. akt IV U 295/15

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 29/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 lutego 2016r. Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy J. G. od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 12 października 2015r. w sprawie o sygn. IV U 295/15.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia i wnioski zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 października 2015r. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynikało, iż decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu J. G. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...) oraz zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z fundusz chorobowego w kwocie (...) złotych za okres od (...). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że od (...) ubezpieczony jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S.A. Zakład (...) w S.. W dniu (...) ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury. Od decyzji tej ubezpieczony odwołał się do sądu. Następnie w dniu (...) ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z (...) lekarz orzecznik ustalił, że w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy licząc od daty wyczerpania

zasilku chorobowego. W dniu (...)wpłynęło oświadczenie ubezpieczonego do celów świadczenia rehabilitacyjnego ZUS Np.-7. W oświadczeniu tym ubezpieczony nie napisał, że zgłaszał wniosek o przyznanie emerytury/renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z (...)organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od (...).Ubezpieczony został jednocześnie pouczone, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy oraz o konieczności niezwłocznego powiadomienia podmiotu dokonującego wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego o okolicznościach mających wpływ na uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego. Wyrokiem z 11 marca 2015r. Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję z (...) i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od (...) Pismem z (...) organ rentowy zawiadomił płatnika składek, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od (...) Z informacji uzyskanych od płatnika składek wynika, że pracodawca wypłacił ubezpieczonemu świadczenie rehabilitacyjne za okres od (...) W dniu (...) ubezpieczony poinformował organ rentowy, że tytuł ubezpieczenia trwa nadal (stosunek pracy nie został do chwili obecnej rozwiązany). Organ rentowy wskazał nadto, że świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje od daty, od której zostało przyznane prawo do emerytury, tj. od (...).Z uwagi na to, że w decyzji z (...)ubezpieczony został pouczone o braku prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w przypadku przyznania prawa do emerytury, świadczenie rehabilitacyjne wypłacone za okres od(...)należy uznać za świadczenie nienależnie pobrane.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony J. G. wniósł o zmianę w całości zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...) i orzeczenie, że nie ma obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego w kwocie (...) złotych za okres od (...). W uzasadnieniu stanowiska ubezpieczony wskazał, że brak jest podstaw do uznania, iż pobrane świadczenie rehabilitacyjne za okres od (...) było świadczeniem nienależnym. Jak bowiem wynika z treści decyzji z (...)na dzień jej wydania organ rentowy doskonale wiedział o toczącej się sprawie sądowej o emeryturę i tym samym, że istnieje prawdopodobieństwo przyznania mu tego prawa z mocą wsteczną, lecz mimo to przyznał i wypłacał świadczenie rehabilitacyjne. Nadto podniósł, że mimo przyznania mu prawa do emerytury od (...)nie jest uprawniony do jej pobierania, gdyż cały czas pozostaje w stosunku pracy. Ubezpieczony zakwestionował także prawo domagania się ustawowych odsetek od pobranego świadczenia rehabilitacyjnego.

Na rozprawie w dniu 28 września 2015r. pełnomocnik ubezpieczonego popierała odwołanie w zakresie odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...) wskazując, że z dniem 31 lipca 2015r. ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego:

Ubezpieczony J. G. był zatrudniony w (...) S.A. Zakład (...) w S. w okresie od (...)Umowa o pracę uległa rozwiązaniu na mocy porozumienia stron w związku z nabyciem przez pracownika prawa do emerytury.

Decyzją z (...)organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury. W wyniku złożonego odwołania wyrokiem z 11 marca 2015r. Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił powyższą decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od (...)

Decyzją z (...) organ rentowy przyznał J. G. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od (...) Płatnik składek wypłacił ubezpieczonemu świadczenie rehabilitacyjne za okres od (...)

Decyzją z (...)organ rentowy odstąpił od żądania zwrotu przez ubezpieczonego nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego w kwocie (...)złoty za okres od (...)

Od powyższego wyroku apelację wniósł ubezpieczony, reprezentowany przez pełnomocnika, zaskarżając go w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt I, w którym Sąd Rejonowy oddalił odwołanie w części dotyczącej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...)zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art.83a w zw. z art.1 pkt 3 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art.66 w zw. z art.18 ust.7 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego

w razie choroby i macierzyństwa poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, które doprowadziło do bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd I instancji, że istniały podstawy do wydania przez organ rentowy decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...)

Wskazując na powyższe, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...) ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania za obie instancje, a w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji – o pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W rozważaniach Sad Okręgowy przyjął, że apelacja ubezpieczonego podlegała oddaleniu.

Sąd ten, podzielił ocenę prawną przedstawioną przez Sad pierwszej instancji. Podkreślił, iż w okolicznościach sprawy wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach wydany w dniu 11 marca 2015r. w sprawie IV U 545/14 (odpis na k.17 akt emerytalnych), na mocy którego Sąd zmienił decyzję organu rentowego z (...)i ustalił prawo ubezpieczonego do emerytury uprawomocnił się bez zaskarżenia przez strony. Decyzję wykonującą powyższy wyrok i przyznającą ubezpieczonemu emeryturę organ rentowy wydał w dniu (...) (decyzja k.66 akt emerytalnych). Na skutek powyższego wyroku i decyzji go wykonującej, ubezpieczony nabył prawo do emerytury poczynając od 6 czerwca 2014r. Jest to data początkowa tego prawa, ale nie ulega wątpliwości, że skutki tego wyroku i wydanej po nim decyzji działają przede wszystkim na przyszłość. W tych okolicznościach - wobec istnienia na dzień 1 maja 2015r. decyzji ustalającej prawo ubezpieczonego do emerytury zaszły ustawowe przesłanki do wstrzymania wypłaty na rzecz ubezpieczonego od tej daty świadczenia rehabilitacyjnego, a to wobec ustania prawa do tego świadczenia. Zgodnie bowiem z art.18 ust.7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, a w myśl art. 66 ust.1 w zw. z art. 69 powyższej ustawy wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego wstrzymuje się, jeżeli prawo do tego świadczenia ustało. Zdaniem Sadu Okręgowego, nie ulegało wątpliwości, że z chwilą ustalenia w decyzji z(...) prawa ubezpieczonego do emerytury ustało prawo ubezpieczonego do świadczenia rehabilitacyjnego. Oceny tej nie zmienia fakt, że w decyzji z (...)organ rentowy ustalił prawo ubezpieczonego do tego świadczenia do(...)włącznie. Na ustalenie to nie wpływa również fakt, że w okresie od (...) ubezpieczony nie pobierał emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia.

Od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 lutego 2016r. w sprawie o sygn. IV Ua 42/15 została wniesiona skarga kasacyjna przez pełnomocnika ubezpieczonego J. G..

Strona skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 66 ust. 1 w zw. z art. 69 i w zw. z art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014r. Nr 159) w zw. z art. 103a i art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 748) oraz art. 83a w zw. z art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 121), poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, które doprowadziło do bezpodstawnego przyjęcia przez Sad drugiej instancji, że istniały podstawy po ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego o odmiennej treści niż w ostatecznej decyzji tegoż organu, tj. z (...) przyznającej ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...)Tym samym decyzja organu rentowego z dnia 30 czerwca 2015r. odmawiająca ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od (...)została wydana w sposób prawidłowy. Podnosząc wymienione zarzuty, strona wnosząca skargę kasacyjną domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sad Okręgowy w Siedlcach, ewentualnie o zmianę tego orzeczenia, poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od(...)

Skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania wyrokiem z dnia 25 maja 2017r. (sygn. akt III UK 121/16), Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok z dnia 23 lutego 2016r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że skarga kasacyjna jest uzasadniona, jednakże nie wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługują na uwzględnienie. W wywodach Sąd Najwyższy podkreślił, iż dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 18 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jest prawidłowa. Podzielił natomiast stanowisko ubezpieczonego odnośnie zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 100 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Mianowicie, Sąd Okręgowy zaniechał rozważenia kwestii, czy zgodnie z treścią art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczony rzeczywiście nabył prawo do emerytury z dniem (...)skoro przed uzyskaniem prawa do świadczenia rehabilitacyjnego prawdopodobnie korzystał z zasiłku chorobowego. W sytuacji, gdyby tak rzeczywiście było, powstanie jego prawa do emerytury przesunęłoby się do końca okresu pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego przez organ rentowy decyzją z (...) Bez dokonania tych ustaleń faktycznych, wydanie zaskarżonego wyroku należało uznać za przedwczesne. W dalszej części wywodów, Sąd Najwyższy wskazał, że w sytuacji gdyby decyzja z dnia (...) przyznająca emeryturę ubezpieczonemu była nieprawidłowa, Zakład Ubezpieczeń Społecznych miałby możliwość prawidłowego określenia daty nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy o FUS. Sąd Najwyższy zalecił, aby w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy wyznaczył ubezpieczonemu odpowiedni termin na wystąpienie z wnioskiem do organu rentowego o zmianę decyzji z (...) Celowe również byłoby wystąpienie z wnioskiem o wznowienie postępowania sądowego, gdyż Sąd Okręgowy w Siedlcach wydając wyrok w dniu 11 marca 2015r. w sprawie o prawo do emerytury, nie dysponował wiedzą o okolicznościach determinujących datę nabycia prawa do emerytury przez ubezpieczonego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy zwrócił się do ubezpieczonego, aby ten w terminie 30 dni wystąpił do ZUS o zmianę decyzji organu rentowego z (...) przyznającej mu prawo do emerytury od dnia (...) oraz zwrócił się do pozwanego organu rentowego o rozważenie podjęcia działań z urzędu dotyczących decyzji z (...)

Ubezpieczony J. G., w określonym terminie zwrócił się do (...) Oddział w S. o uchylenie decyzji z dnia (...) Zakład rozpoznając wniosek, decyzją z dnia 13 listopada 2017r. odmówił uchylenia decyzji z dnia 30 kwietnia 2015r. powołując się na okoliczność, iż decyzja z (...) przyznająca ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach była wykonaniem wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia (...) (k. 49 a.e.).

J. G. złożył odwołanie od decyzji z dnia 13 listopada 2017r. Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 15 lutego 2018r. (sygn. akt IV U 923/17), oddalił odwołanie (k. 16 powołanych akt). W uzasadnieniu wyroku z dnia 15 lutego 2018r. Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 11 marca 2015r. (sygn. akt IV U 545/14). W ocenie Sądu, orzeczenie wydane w dniu 11 marca 2015r., na mocy którego J. G. nabył prawo do emerytury nabył prawo do emerytury od (...) ma powagę rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 kpc. Sąd rozpoznający sprawę IV U 923/17 podkreślił w uzasadnieniu orzeczenia, że powaga rzeczy osądzonej dotyczy nie tylko faktu przyznania prawa do emerytury, ale również przyznania prawa do tego świadczenia. Skutek w postaci powagi rzeczy osądzonej dotyczy nie tylko faktu przyznania emerytury, ale również daty przyznania tego świadczenia. W konkluzji, Sąd Okręgowy podkreślił, iż zmiana daty przyznania prawa do emerytury mogłaby mieć miejsce w przypadku wzruszenia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach w sprawie IV U 545/14 jedynie w drodze skargi o wznowienie postępowania. Wyrok Sądu Okręgowego w sprawie IV U 923/17 nie został zaskarżony przez strony procesu, ani też nie został złożony wniosek o wznowienie postępowania w sprawie IV U 545/14.

Niezależnie od wyniku postępowania, które zostało wyżej opisane, pełnomocnik organu rentowego złożyła pismo procesowe w przedmiotowej sprawie, w którym to przedstawiła argumentację prawną. Pozwany ZUS, w piśmie procesowym stwierdził m.in., że decyzja z 30 kwietnia 2015r. przyznająca ubezpieczonemu prawo do emerytury była wykonaniem wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 11 marca 2015r. Pełnomocnik argumentowała, iż w sytuacji gdy prawo do emerytury zostało przyznane na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a więc emerytura za pracę w warunkach szczególnych, przepis art. 100 ust. 2 ustawy nie ma zastosowania, w myśl ust. 3 tego przepisu. Pełnomocnik powołała się na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 28 kwietnia 2016r. w sprawie I UK 261/15. Zawarty tam stan faktyczny jest podobny do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, zaś wyrażona

ocena prawna jednoznacznie wskazuje, że w przypadku przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o FUS, nie znajduje zastosowania art. 100 ust. 2 w zw. z art. 100 ust. 3 tej samej ustawy. Ubezpieczony, miał przyznaną emeryturę na podstawie 24 ust. 1 ustawy o FUS, zaś jej wysokość została obliczona na podstawie art. 26 ustawy. Z tego też względu, nie ma znaczenia fakt czy ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, wypłacane na podstawie przepisów kodeksu pracy.

Pełnomocnik ubezpieczonego, w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na pismo organu rentowego, odrzucała argumentację zawartą w tym piśmie, mianowicie polemizował ze stanowiskiem ZUS, że emerytura przyznana ubezpieczonemu jest emerytura o której mowa w Dziale II rozdział 1 ustawy o FUS. Zdaniem pełnomocnik ubezpieczonego, emerytura ubezpieczonego nie jest emeryturą w systemie zdefiniowanej składki. Wysokość tego świadczenia została naliczona zgodnie z przepisem art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w systemie mieszanym, tj. na podstawie art. 26, a częściowo na podstawie art. 53 ustawy o FUS (k.86 a.s.).

W kolejnym piśmie procesowym, pełnomocnik ubezpieczonego przedstawiła dodatkową argumentację. Argumentacja ta, polegała na stwierdzeniu, że pozwany organ rentowy przed wydaniem decyzji z 19 września 2014r. o prawie do świadczenia rehabilitacyjnego, wiedział o toczącej się sprawie sądowej o prawo do emerytury. O tej wiedzy świadczyły takie fakty, jak informacja we wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 5 sierpnia 2014r., a także treść uzasadnienia decyzji z dnia 19 września 2014r. o przyznaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Z tych względów zdaniem pełnomocnik ubezpieczonego, nie może być mowy o zaistnieniu w niniejszej sprawie, okoliczności o których mowa w art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Nie zostały bowiem ujawnione żadne nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji o przyznaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W końcowym wniosku autorka pisma procesowego twierdziła, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostają kwestie późniejszego wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Siedlcach i w konsekwencji wydania przez organ rentowy orzeczenia przyznającego ubezpieczonemu prawo do tego świadczenia z datą wsteczną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok Sadu Rejonowego w Siedlcach z dnia 23 lutego 2016r. jest prawidłowy i w związku z tym apelacja ubezpieczonego podlegała oddaleniu.

Przy ponownym rozpoznaniu, kwestią sporną stała się data przyznania prawa do emerytury, co miało zasadniczy wpływ na prawo do świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonego za okres (...)Ponownie rozpoznając sprawę w drugiej instancji, Sąd Okręgowy ocenił, iż argumentacja organu rentowego, co do charakteru emerytury przyznanej ubezpieczonemu J. G. na mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 11 marca 2015r. jest trafna. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż wnioskodawca nabył prawo do emerytury od daty ukończenia 60 roku życia z tytułu pracy w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 ustawy o FUS. Jej wysokość została obliczona na podstawie art. 183 ust. 1 tej samej ustawy z zastosowaniem art. 26 i 53 ustawy, ponieważ ubezpieczony nabył prawo do emerytury w 2014r. W ramach tego systemu, wysokość emerytury jest obliczana w systemie zdefiniowane składki. Przepisy art. 24 i 26 ustawy o FUS usytuowane są w Dziale II rozdział 1 ustawy emerytalno- rentowej, zatem na prawo do emerytury i datę jej przyznania nie mają wpływu okoliczności dotyczące pobierania zasiłku chorobowego. Sąd, podzielił stanowisko organu rentowego, że przepis art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie ma zastosowania do stanu faktycznego sprawy w świetle ust. 3 tego samego przepisu.

Niezależnie od powyższej oceny, należy podkreślić okoliczność, iż w myśl art. 316 § 1 kpc, sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Na podstawie poczynionych ustaleń, bezspornie wynika, iż decyzja organu rentowego z dnia (...)dotycząca przyznania prawa do emerytury ubezpieczony J. G. od dnia 6 czerwca 2014r. była realizacją prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w sprawie IV U 545/14. Wyrok ten nie został w żaden sposób podważony. Dodatkowo nadmienić należy, iż w innym postępowaniu odwoławczym, które toczyło się przed tut. Sądem Okręgowym w sprawie IV U 923/17, w którym to postępowaniu ubezpieczony dążył do zmiany daty przyznania prawa do emerytury, postępowanie w wymienionej sprawie zakończyło się wyrokiem oddalającym, wobec stwierdzenia powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 kpc. Sąd, w tej ostatniej sprawie wskazał jednoznacznie

na okoliczność istnienia tożsamości przedmiotu sporu i stron w niej uczestniczących ze sprawą IV U 545/14. Przepis art. 365 § 1 kpc stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i Sad, który je wydał, lecz również inne sądy oraz organy państwowe.

Konkludując, Sad Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy uznał za zasadne oddalenie apelacji na podstawie art. 385 kpc, z przyczyn wyżej opisanych.